

บทที่ 127

ขึ้นสวรรค์ได้ดวงดาว

เมื่อเพิงเยวี่

คืนค่ำยาวนาน ตำนักรักใหญ่กว้างขวางเยียบสัจ

จิตรกรก้มหน้ากำลังผสมสีอยู่หน้าโต๊ะยาว แสงจากเชิงเทียนอาบได้
ใบหน้าด้านข้างของเขา แลดูอบอุ่น ขณะเดียวกันก็คล้ายทุกข์ระทม

อสูรวิหคหลวนลอบเข้ามาในตำหนัก นางนั่งลงขึ้นชมภาพวาดงดงาม
ทรงพลังบนผนังพลางคอยสนทนาพาทที่อยู่ข้างเขามีได้ขาด

"ข้าทนายว่าร่างอสูรเดิมของท่านคือกิ้งก่าเปลี่ยนสี"

อีกฝ่ายมิได้เงยหน้า หากยังคงตั้งอกตั้งใจผสมสี "ข้าเป็นงู"

"งูหรือ จอมอสูรเขาหลังขานก็เป็นงูเช่นกัน ท่านเผ่าพันธุ์เดียวกันกับ
จอมอสูร!" วิหคหลวนตกใจ แต่ภระนั้นนางก็ยังคงขยับเข้าใกล้อีกฝ่ายด้วยความ
ความอยากรู้อยากเห็น "อืม ท่านเคยพบจอมอสูรหรือไม่ เขาเป็นอสูรแบบใด"

"ก็เป็นเช่นข้า"

วิหคหลวนหัวเราะคิกคัก "ข้าไม่เชื่อ ท่านโกหก!"

จิตรกรหนุ่มมิได้ตอบ

"ท่านเป็นสหายคนแรกของข้าที่นี่" วิหคหลวนเจ็ยแจ้วขึ้นอีก "ในชุมชน
เหมือนอสูร ข้าต้องร้องเพลง ท่านมาได้หรือไม่ หากท่านมา ข้าต้องร้องได้ดีมาก
แน่ๆ"

จิตรกรหนุ่มพยักหน้า ไม่นึกสนใจอันใดนัก

วิหคหวนเบิกบานใจ "พวกเราตกลงกันแล้วนะ!"

ในเมืองเฟิงเยวี่ยู่เรื่องวิจิตร มือสุรไปมาขวักไขว่ ตอนเฟิงเข้าเมืองมา นางได้เปิดหูเปิดตา รู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่งยวด ยามค่ำมักฝันเห็นตนเอง ใช้บทเพลงผูกสัมพันธ์ที่นางประพันธ์ขับขานไปทั่วแดนอสุร

แต่ไม่รู้เหตุใด ยิ่งเวลาผ่านไปนาน ทั้งๆ ที่อยู่ท่ามกลางเหล่าอสุร แต่นางกลับรู้สึกเจ็บเหงา ยิ่งกว่าตอนอยู่ท่ามกลางป่าเขา

เหล่าอสุรชั้นต่ำที่มาแสดงในงานเลี้ยงล้วนพักอยู่ในเรือนพำนักของตำหนัก พวกมันหาได้สนใจวิธีการร้องการควบคุมลมหายใจอันใดไม่ สนใจก็แต่ตนเองจะได้เป็นที่โปรดปรานของอสุรชั้นสูงหรือแม่ก็เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ระหว่างพวกมันจึงมักเต็มไปด้วยการชิงดีชิงเด่น เปรียบเทียบกันว่าใครเหนือกว่าใคร ไม่ตรีจิตเจือจาง

วิหคหวนแต่งบทเพลงรัตนทองดงามไว้บทหนึ่ง ทว่าพ่อบ้านประจำตำหนักไม่ยอมให้นางขับขาน ตรงกันข้ามกลับต้องการให้นางร้องบทเพลงยกย่องสรรเสริญคุณูปการของจอมอสุรเขาหลังซ่าน

ไม่มีมือสุรตนใดเข้าใจบทเพลงของนาง ก็เหมือนกับจิตรกรผู้นี้ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาวาดเพียงพอนหิมะได้ดั่งงามยิ่งยวด เส้นสายแต่ละเส้นล้วนเต็มไปด้วยใจจริง ทว่าภาพวาดบนผนังกลับไม่มีเพียงพอนหิมะ

บางที่อาจเพราะร่างเดิมของจอมอสุรเขาเสวี่ยซ่านเป็นเพียงพอน ดังนั้นจอมอสุรเขาหลังซ่านจึงไม่ยอมให้เขาวาด 'ทักชะวาดเพียงพอน' ของเขา จึงเป็นได้เพียงมุกกระจ่างผู้บุลลิตปกคลุม*

พอคิดถึงตรงนี้วิหคหวนก็รู้สึกว่าตนกับจิตรกรหนุ่มหัวอกเดียวกัน ต่างรู้ใจผู้ตกอับ นางแอบเข้ามาในตำหนักดูภาพวาด จิตรกรไม่เพียงไม่ปริปากพ้อง หากยังช่วยนางปิดบัง ซ่างเป็นอสุรแสนดีอบอุ่นมีเมตตาอย่างยิ่ง

"ซ่างยังอยากดูภาพวาดเพียงพอนภาพนั้น"

จิตรกรหยิบม้วนภาพออกมา ภาพค่าคื่นดวงดาวภูเขานหิมะปรากฏขึ้นที่ละน้อย

* มุกกระจ่างผู้บุลลิตปกคลุม เป็นสำนวน อุปมาถึงของล้ำค่าที่ถูกเก็บซ่อน ปกปิดไว้

วิหคหลวนถูกภาพดังกล่าวดึงดูด นางตะลึงพูด "ที่ที่ปีรารอนาจะไปให้ถึงสักครั้งในชีวิต คือราตรีซึ่งมีดวงดาวดาราซาใต้ภูเขานิเม...เพียงพอนตัวนี้มีชื่อหรือไม่"

หัวคิ้วของจิตรกรหนุ่มขมวดเข้าหากันน้อยๆ เขาพูดเสียงแผ่ว "เขาเป็นสหายของข้า"

"เช่นนั้นท่านพอจะเล่าเรื่องของสหายท่านให้ข้าฟังสักหน่อยได้หรือไม่"

จิตรกรหนุ่มเผยสีหน้าคิดคำนึง "แต่ก่อน...ข้ามีสหายอยู่สองคน พวกเขาออกเดินทางท่องเที่ยวไปด้วยกัน เล่นมายากลให้เด็กๆ ชาวมนุชย์ชาวอสูรดู"

วิหคหลวนประหลาดใจ "ท่านเล่นกลเป็นด้วยหรือ"

"ข้าเล่นกลไม่เป็น เป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น กลพวกนี้ก็แค่เรื่องหลอกหลวง ข้าแปลงกายเป็นกำไลข้อมือ เพียงพอนกลายเป็นผ้าพันคอให้สหายอีกคนแสดง 'ขึ้นสวรรค์เด็ดดวงดาว' "

การแสดง 'ขึ้นสวรรค์เด็ดดวงดาว' นี้เป็นกลที่เซี่ยเซียนหมิงคิดขึ้นเอาไว้ใช้เล่นสนุกกับพวกเขา

ภายใต้ท้องฟ้ายามราตรีดาราดาราไปด้วยดวงดาว กองไฟลูกโชน นัยน์ตาของพวกเขาที่ห้อมล้อมอยู่รอบๆ เปล่งประกายวิบวาว

เซี่ยเซียนหมิงปลดผ้าพันคอสีขาวออก เอ่ยขึ้นมาคำหนึ่งว่า 'เปลี่ยน' จู่ๆ ผ้าพันคอก็พลันมีชีวิต กลายกลับเป็นเพียงพอนน้อยตัวหนึ่ง

เขาปลดกำไลข้อมือออกแล้วโยนรับกระแสม จู่ๆ กำไลข้อมือก็คลายออก กลายเป็นงูลายตัวหนึ่ง งูลายยกเลิกตัวขึ้น ดูไม่ต่างอันใดกับเชือกยาว เพียงพอนน้อยปีนไต่ขึ้นไปตาม 'เชือก' ที่ยึดยาวมากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะหายลับไปท่ามกลางฟากฟ้ารัตติกาล

เซี่ยเซียนหมิงกล่าว 'ขอเสียงปรบมือหน่อย ขอเชิญผ้าพันคอของข้าเด็ดดวงดาวเพื่อทุกคน'

เพียงไม่นานศิลาศักดิ์สิทธิ์และมุกวิเศษชั้นต่ำที่สองประกายวิบวาวก็หล่นร่วงลงมาจากฟากฟ้าราวกับดาวดวงน้อยดวงแล้วดวงเล่า พวกเขาต่างพากันยื่นมือออกไปรับ กระโดดโลดเต้นแย่งชิงกับพรรคพวกคนอื่นๆ

ท่ามกลางเสียงร้องตื่นเต้นยินดี เพียงพอน้อยที่ปีนขึ้นไปเด็ดดวงดาวนั้น
ก็ไต่ 'เชือก' กลับลงมาอีกครั้ง

จิตรกรกล่าวต่อว่า "พวกเราแสดงหลายต่อหลายครั้ง เพียงพอน้อย
ตัวนั้นปีนไปปีนมาอยู่บนตัวข้า บ่อยครั้งที่ข้าคิดอยากพันรัดตัวเขาเอาไว้ให้แน่น
นี่เป็นสัญชาตญาณของงู ทว่าข้าเล่นเป็นเชือกเส้นหนึ่ง เชือกไหนเลยจะ
ขยับได้..."

เขาพูดไปเรื่อยๆ อย่างจริงจังจริงจัง วิหคหลวนฟังอย่างเคลิบเคลิ้ม
"ต่อมาเล่า ท่านรัดร่างเขาหรือไม่"

จิตรกรหนุ่มส่ายหน้า "ชีวิตอสูร...เรื่องที่น่าอัศจรรย์ที่สุดมิใช่ไร้สหาย หากแต่
เคยมีสหาย"

วิหคหลวนนึกสงสัยอีกฝ่ายขึ้นมาทันที "ข้ายินดีเป็นสหายใหม่ของท่าน!"

จิตรกรหนุ่มซ้อนตาขึ้นมอง วิหคหลวนสบตากับอีกฝ่าย ใจเต้นระส่ำอย่าง
ไร้สาเหตุ แผ่นหลังเย็นเยือกหวาดหวั่น

ทันใดนั้นจิตรกรหนุ่มก็คลี่ยิ้ม ความรู้สึกเย็นเยือกเมื่อครู่หายไป
อย่างรวดเร็ว

"เจ้าควรกลับไปได้แล้ว" จิตรกรหนุ่มบอก

ครั้งวิหคหลวนได้ยินเสียงฝีเท้าออกตำหนักดังขึ้น นางก็รีบพูด "ดีที่ป่านนี้
แล้วยังมีทหารอสูรลาดตระเวนตำหนักอีกหรือ ข้าไปก่อนล่ะ!" พูดจบนางก็
บินผ่านหน้าต่างฉลุลาออกไป อาศัยเงาชายคาปิดบังร่องรอย

"จอมอสูร มีรายงานด่วนจากเจดีย์เงินเยา!" แม่ทัพอสูรเข้ามาในตำหนัก
หมอบร่างลงกับพื้น

จอมอสูรเขาหลังขานพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ว่ามา"

"เจดีย์เงินเยากล่อม นักโทษอสูรสองตนหลบหนีออกไปได้ แม่ทัพเหยี่ยวดา
ไม่รู้อยู่ที่ใด จอมอสูรเขาเฮยซาน จอมอสูรแม่น้ำไปเหอ กับแม่ทัพพยัคฆ์ต่อสู้อสูร
ซุคมนอยู่ที่ด้านนอกเจดีย์ ต่างบอกว่าเป็นพวกของอสูรนักโทษ"

โดยรอบพลันเงียบงัน

แม่ทัพอสูรไม่กล้าเงยหน้า รู้สึกหนาวสะท้านไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ

ข่าวร้ายเหลวไหลเช่นนี้ต้องทำจอมอสูรโมโหแน่ๆ อสูรตนอื่นไม่กล้ามารายงาน เพราะกลัวอีกฝ่ายจะพานิกรรตนเองไปด้วย หลังจากโยนกันไปโยนกันมา สุดท้ายภารกิจนี้ก็มาหล่นอยู่บนหัวตนเอง

ที่ว่าเขากลับได้ยินจอมอสูรตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ถ่ายทอดคำสั่งเรียกตัวแม่ทัพพยัคฆ์กลับมารับโทษที่เมืองเฟิงเยวี่ ปิดพื้นที่แถบเขาเฮยซานไว้ นำกำลังทหารไปตามจับนักโทษหลบหนีกับแม่ทัพเหี้ยวดำ บอกให้อสูรพฤษชาไปป่าหงหลิน เจรจากับอสูรเผ่าป่าหงหลินให้ช่วยค้นหาอีกแรงไปได้"

แม่ทัพอสูรถอนหายใจ เหงื่อเย็นผุดพรายเต็มหน้าผาก ก่อนจะลุกขึ้นถอยออกไปจากตำหนัก

จอมอสูรเขาหลังขานพูดกับม้วนภาพ "ในที่สุดเจ้าก็มาจนได้ ยังไม่ทันได้โผล่หน้าออกมาก็ทำลายทหารทำลายแม่ทัพของข้าแล้ว ความสามารถมิได้ด้อยไปกว่ากาลก่อนเลยจริงๆ"

บทที่ 128

ซุกรากถอนโคน

เมิ่งเสวี่ยหลี่กลับมาแล้ว

ท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรีเหยี่ยวดำสยายปีก ดวงตาทั้งสองข้างเบิกกว้างอย่างโกรธซึ่ง กรงเล็บคมกริบไม่ต่างอันใดกับตะขอเหล็ก จะจอยปากแหลม เจกกระบี่เหล็กกล้า

เมื่อร่างอสูรใหญ่โตของเหยี่ยวดำปรากฏก็ทำให้เงาร่างของเมิ่งเสวี่ยหลี่ยิ่งดูเล็กกระจ้อยร่อย เทียบไม่ได้แม้เพียงกรงเล็บของมัน ทว่าเขากลับไม่นึกหวาดหวั่น ทะยานร่างออกจากกระบี่เหินเวหา ทำเหมือนคิดปะทะกับมัน ซึ้งๆ หน้า แทงกระบี่ใส่ตาของเหยี่ยวดำ

เหยี่ยวดำพุ่งลงมาอย่างรวดเร็ว จะจอยปากแหลมคมอ้ากว้าง!

ในตอนนั้นเองบี๋โหยวที่ถูกพาดสลบตอนบุกเจดีย์เงินเยาและถูกพาดตัวกลับเข้าแขนเสื้อของเมิ่งเสวี่ยหลี่ก็ตื่นขึ้น มันยืนหัวน้อยๆ ออกมาอย่างไม่รู้ อีโน้อีหน่ พอเห็นปากใหญ่ราวกับซามเลียด กลืนควาพุ่งปะทะใบหน้า มันก็ 'เอ๊ก' สลบไปอีกคราว

ในขณะที่เดียวกันเหยี่ยวดำก็เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังจะปล่อยอาวุธลับ ในแขนเสื้อ มันเบี่ยงหัวหลบ ทันใดนั้นภาพตรงหน้าก็วูบไหว แผ่นหลังของมันหนักอึ้ง

เมิ่งเสวี่ยหลี่พลิกกายขึ้นไปอยู่บนหลังเหยี่ยวดำ มือทั้งสองข้างราวกับปลอกเหล็ก พลังปราณลั่นทะล็ก รัศมีคอดตรงจุดอ่อนของอีกฝ่ายพอดี

ล่าคอกถูกรัดแน่น เพราะหันหัวไม่ได้เหยียดำจิ่งยั้งโมโหหนัก มันสะบัดปีก เป็นพัลวัน ประเดี๋ยวกี้หมุนตัวบินสูง ประเดี๋ยวกี้ทึงดิ่งฟุ้งชนต้นไม้ ใช้ทุกหนทาง ที่มีหมายสลัดเม็งเสวี่ยหลี่ให้หลุด

แขนเสื้อเม็งเสวี่ยหลี่สะบัดไหว มวยผมถูกสายลมโถมกระหน่ำจน ยุ่งเหยิงไปหมด เส้นผมสีดำขลับไหวพลิวราวกับน้ำตก ขยับร่างแคล้วคล่อง ว่องไวไปตามแรงเหวี่ยงของอีกฝ่าย ไม่ยอมห่างจากหลังของเหยียดำจิ่ง แม้เพียงน้อย

สมัยก่อนตอนนกยูงพาเพียงพอนบินขึ้นท้องนภา มันจงใจอื้ออวด ทักชะเหินเวหาของตน ประเดี๋ยวยุดกะทันหัน ประเดี๋ยวลี้วจับปล้น บ้างเร็ว บ้างช้า ทรมานเม็งเสวี่ยหลี่จนอาเจียนหน้ามีดตาลาย บ่อยครั้งเข้าเพียงพอน ก็ค่อยๆ คุ่นชินจนไม่นึกหวาดกลัวอีก

แม้เหยียดำจิ่งจะแข็งแกร่ง แต่กลับสะบัดล้มภาระบนหลังไม่หลุด ได้แต่ คลุ่มคลั่งอยู่กลางอากาศ เงาคนดูเด็กจนคล้ายเรือน้อยกลางสมุทรคลั่งที่ กระเพื่อมขึ้นลงตามกระแสคลื่น เหมือนจะพลิกคว่ำในบัดดล แต่กลับรอดพ้น อันตราย หยัดยืนอยู่เหนือคลื่นลูกแล้วลูกเล่า

จิ้งจอกม่วงกับกระสาขาวยืนอยู่บนกระบี่เหินเวหา สายตามองตาม แทบไม่ทัน ได้แต่ส่งเสียงอุทานไม่ขาดปาก

กระสาขาวคิด "ไม่เสียทีที่เป็นถึงจอมอสูรเขาเสวี่ยชาน ทักชะจับปี๊ด ร้ายกาจ! หากข้าเป็นเหยียดำจิ่งไม่รู้จักสลัดเขาหลุดได้เช่นไร"

จิ้งจอกม่วงครุ่นคิดละเอียดกว่ากระสาขาว "สู้กับอสูร เหตุใดถึงไม่กลายร่าง เป็นอสูร ดูแล้วกระบี่เหินเวหานี้ก็เป็นเวทศัสตราแดนมนุษย์ สามปีที่ผ่านมา ไม่มีชาวคราวอันใดของเขาเลย คาดว่าคงไปซ่อนตัวอยู่แดนมนุษย์กระมัง พรรคพวก ใช้กระบี่ของเขา ไม่ดี สหายของเขาผู้นี้ทักชะความสามารถสูงส่ง หน้าซ้าบนกายยังไม่มิกลิ่นอายของอสูรเลยแม้แต่หน่อย ไม่รู้ว่ามันมาที่ไปเช่นไร..."

เหยียดำจิ่งถูกรัดคอทำให้เลือดไปเลี้ยงสมองไม่พอ มันหน้ามีดตาลาย พาเม็งเสวี่ยหลี่ฟุ้งกระแทกไปทั่ว ปีกยาวเฉกมีดตัดต้นไม้เก่าแก่สะบัดไปไม่รู้ ที่ต้น ปาเขาหักโค่นเป็นวงกว้างราวกับถูกพายุกัดผ่าน

มันเอียงปึก เปลี่ยนทิศทางกะทันหัน ฟุ่งไปยังหน้าผาสูงชัน

กระสาวาวร้องออกมาคราหนึ่ง สายตาวิดกั๊งวล "แย้แล้ว เขี่ยยอดำ
ถูกสถานการณ์บีบบังคับ เกรงว่ามันอาจคิดใช้วิธีตายตกไปพร้อมกัน!"

จึงจอกม่วงบอก "พวกเรารีบไปรับจอมอสูรเขาเสวี่ยซานกันเถอะ"

กระบี่เหินเวหาไม่ต่างอันใดกับลำแสงไล่ตามติดอยู่ทางด้านหลัง ก่อนจะ
หยุดนิ่งอยู่ห่างจากหน้าผาหนึ่งจั้งสองจั้ง จี้เขี่ยยอดำนั่งอยู่บนกระบี่ ไม่มีทีท่า
ว่าจะขยับเข้าไปใกล้อีกแม้เพียงก้าว

หากเป็นผาหินธรรมดา มันย่อมไม่อาจสร้างภัยอันตรายใดๆ แก่
เมิ่งเสวี่ยหลี่ได้ ทว่ายามนี้พวกเขาอยู่ในเขตของจอมอสูรเขาเสวี่ยซาน ผันผา
ดำทะมึนปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

ก้อนหินที่ใช้สร้างเจดีย์เงินเย้าคือหินดำอันเป็นผลผลิตพิเศษจากเขาเสวี่ยซาน
ซึ่งขึ้นชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุดชนิดนี้ หากเขี่ยยอดำใช้ความเร็วสูงสุดพุ่งเข้าชน
ผาหินดำ สิ่งที่เกิดตามมาย่อมไม่แคล้วเป็นแรงปะทะมหาดาล ถึงตอนนั้นไม่ว่าจะ
ปราณคุ้มกายของเมิ่งเสวี่ยหลี่หรือกระดุกอสูรแข็งแกร่งของเขี่ยยอดำล้วน
ไม่อาจทนรับไหว

เขี่ยยอดำหมายใช้จั้งหว่าที่ตนพุ่งเข้าไปใส่หน้าผา บังคับให้มนุษย์ชั่ว
บนหลังกระบี่โดดออกไปเอง หลังจากนั้นมันก็จะใช้ทักษะการบินที่สูงส่ง
ฉวยโอกาสตอนกำลังจะชนหน้าผาหันกลับไปเล่นงานพวกอสูรทรยศ

สามจั้ง หนึ่งจั้ง สามจั้ง ภาพของผาหินสูงชันชะงักง้ำคล้ายขยายใหญ่ขึ้น
ต่อสายตา ลมแรงพัดโถมเข้าไปในเจินเมิ่งเสวี่ยหลี่ไม่ว่าจะต้องหรือตา

ในตอนนั้นเองหว่านฮุยที่อยู่ในแขนเสื้อก็สะลึมสะลือตื่น มันงุนงย่นหัว
เล็กๆ เต็มไปด้วยขนฟูๆ ออกมา ทว่าสิ่งที่มันเจอกลับเป็นพายุพัดกระพือ
ผาหินใกล้พุ่งชนเข้ามา มันสองตาเหลือกค้างเป็นลมหมดสติกลับเข้าไปใน
แขนเสื้อ ทุกสิ่งเกิดขึ้นแค่เพียงชั่วพริบตา

หนึ่งจั้ง เมิ่งเสวี่ยหลี่ยังคงรัดคอเขี่ยยอดำแน่น ไม่คลายมือ

ผาหินใกล้แค่ปลายขนตา เสียง 'ตึง' ดังขึ้นคราหนึ่ง เมิ่งเสวี่ยหลี่ย่ำเท้า
ใส่หลังของเขี่ยยอดำ ถ่ายพลังปราณสู่เท้า ส่งร่างของเขี่ยยอดำขึ้นหน้า

โครม!...

ผาหินพังทลาย แผ่นฟ้าผืนพสุธาสะเทือนเลื่อนลั่น ฝุ่นควันม้วนตลบ
 เหยี่ยวดำผ่องแรงไม่ทัน กระแทกเข้ากับหน้าผา หัวแตกเลือดอาบร่วง
 หล่นร่วง เลือดชนปลิวว่อนทั่วฟ้า

ผาหินพังถล่มไปกว่าครึ่ง จึงจอกม่วงกับกระสาขาวเห็นเศษกรวดหิน
 ปลิวว่อนมาทางตนเอง ขณะกำลังคิดจะหลบ พวกมันกลับพบว่าตำแหน่งที่
 หยุดยืนอยู่ในเวลานี้นั้นรอดพ้นจากผลพวงการต่อสู้ได้พอดีพอดี จะมีก็แต่
 ขนเหยี่ยวสองสามอันที่ลอยตามสายลมยามค่ำตลบม้วนผ่านชายเสื้อไป

อสุรทั้งสองหันมองไปทางจี้เซียว ใจคิด หรือคนผู้นี้จะรู้ที่อยู่ก่อนแล้ว นี่คือ
 ทักษะล่องรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของพวกมนุษย์กระนั้นหรือ

เมิ่งเสวี่ยหลี่อาศัยแรงยำเท่า พาร่างกระโดดขึ้นไปเหนือยอดผา ชูแขน
 ทั้งสองข้างขึ้น โบกไม้โบกมือมาทางกระบี่เหินเวหาเต็มแรง รวากับเป็นนักแสดง
 กายกรรมที่เพิ่งทำการแสดงเสร็จสิ้น รอผู้ชมให้คะแนนเตรียมแสดงความ
 ขอบคุณ

จี้เซียวยิ้ม ส่วนกระสาขาวและจิ้งจอกม่วงก็อดตะโกนชื่นชมไม่ได้
 หลังจากนั้นเพียงครู่ เสียงวัตถุหนักๆ ตกกระทบพื้นก็ดังลอยมาจาก
 ก้นผา

กระสาขาวตะลึง "นี่...เหยี่ยวดำตายแล้วหรือ"

จี้เซียวตอบ "ตายแล้ว"

จี้เซียวควบคุมกระบี่เหินเวหา มุ่งตรงไปยังยอดสุดของหน้าผา

กระสาขาวได้สติ "ช้าก่อน พวกเราไปหาศพของเหยี่ยวดำที่ได้หน้าผา
 ก่อน ให้มันใจก่อนว่ามันตายแล้วจริงๆ หากยังไม่ตายพวกเราจะได้ลงมือซ้ำ
 อีกรอบ ถึงตอนนั้นค่อยไปจับจอกมูรเขาเสีย ขานก็ยังไม่สาย"

กระบี่เหินเวหายังคงมุ่งไปตามทางเดิม

จิ้งจอกม่วงสีหน้าเคร่งขรึม "สหายท่านนี้ ท่านย่อมต้องรู้จักคำว่า 'ซุตราภ
 ถอนโคณ แม่นทิงไว้จะเป็นภัยภายหลัง!' เกิดเหยี่ยวดำยังไม่ตาย เกรงว่า
 วันหน้าเขาจะตามมาล้างแค้น!"

กระสาขานิสัยใจร้อน มันกางปีกเตรียมบินไปได้หน้าผา แต่เพราะปีกทั้งสองข้างของมันเต็มไปด้วยบาดแผลเหวอะหวะ จึงไม่อาจดึงพลังอสูรออกมาใช้ กระพือปีกแค่เพียงสองทีก็เสียดสมดุลง่วงตงจากกระบี่

จี้เซี่ยวไม่แม้แต่จะมอง เขายื่นมือคว้าดิ่งตัวมันกลับขึ้นมานบนกระบี่ใหม่ อีกครั้งพลังขมวดคว้นน้อยๆ ด้วยไม่ค่อยเข้าใจเหตุผลจำพวกนี้ "เช่นนั้นก็ให้มันมาเถิด มีอันใดต้องกลัว"

ถึงจะกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง ทว่าวิถีจัดการเรื่องราวต่างๆ ของเขากลับยังคงมีหลักการ มิได้เปลี่ยนไปเหมือนคนที่ลอบทำร้ายเขา

อาจพูดว่าจี้เซี่ยวรู้สึกว่าคุณพวกรู้จักใครๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงเขา และไม่มีคำให้ต้องเปลืองสมองอันใด

กระสาขาวกับจิ้งจอกม่วงต่างตะลึงงัน

หากอสูรคู่อรिलอบเตรียมการอยู่ลับๆ ตั้งปณิธานมุ่งมันล้างแค้นไม่น่ากลัวอย่างนั้นหรือ

นึกถึงสามสิบปีฝั่งน้ำตะวันตก สามสิบปีฝั่งน้ำตะวันออก* ยามนี้ปล่อยอสูรคู่อรไป 'ไม่รู้ว่ามีเมื่อไรมันจะย้อนหวนกลับมาอีก หากเป็นเช่นนั้น ค็นี่ก็จะหลับตานอนได้เช่นไร

เพียงวาจาเบาไหวงอย่าง 'มีอันใดต้องกลัว' ก็ไม่ต้องกลัวแล้วกระนั้นหรือ อสูรทั้งสองนึกสงสัยในใจ *ตกลงสหายของจอมอสูรเขาเสวี่ยซานผู้นี้ มีที่มาที่ไปเช่นไรกันแน่*

กระสาขาวทอดถอนใจ "น่าเสียดายปีกของมันไม่รักดี ข้ายามนี้ไม่ต่างอันใดกับนกพิการ!"

จี้เซี่ยวบอก "พวกเขายังมีเรื่องอื่นที่ทำได้"

จิ้งจอกม่วงถาม "อันใด"

จี้เซี่ยวเซ็ดคางขึ้นน้อยๆ เป็นสัญญาณบอกให้พวกมันมองไปที่ริมผา

เม็งเสวี่ยหลักกระโดดร่าเริงอยู่ที่เดิม โบกมือรับสายลมยามค่ำ ลือฝ่า

* เนื่องจากในสมัยโบราณแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) มักจะเปลี่ยนเส้นทางน้ำอยู่เสมอ มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งตั้งอยู่ฝั่งทิศตะวันตกของแม่น้ำหวงเหอ แต่อีกสามสิบปีต่อมากลับกลายเป็นอยู่ฝั่งทิศตะวันออก หมายถึงวันเวลาเปลี่ยน สถานการณ์ย่อมเปลี่ยน ไม่มีอะไรแน่นอน

อาภรณ์สะบัดไหว เส้นผมดำขลับปลิวไสว

จี้เซี่ยวยิ้มน้อยๆ กล่าว "จำไว้ว่าต้องชมเขา"

กระสาขาวจิ้งจอกม่วงรู้สึกรู้สีกอ้อจับใจคำพูดเล็กน้อย

เมิ่งเสวี่ยหลี่กระโดดขึ้นบนกระบี่เหินเวหา "ไปกันเถอะ!"

จิ้งจอกม่วงกัดฟันพูด "จอมอสูร ท่านร้ายกาจยิ่งนัก...ไม่รู้ว่าเหยี่ยวตัวนั้นลมหายใจขาดสะบั้นแล้วหรือยัง พวกเรามีผู้ลงไปดูสักหน่อย"

เมิ่งเสวี่ยหลี่รู้สึกรับประหลาดใจ เขาย้อนถาม "ยังต้องดูอันใด มันไม่ส่งผลอันใดต่อการเดินทางพวกเราอีกแล้ว!"

กระสาขาวกับจิ้งจอกม่วงสบตากันอีกคราว ใจคิด พวกเขาสองคนคงตกลงกันก่อนล่วงหน้าแล้วกระมัง

บทที่ 129

เหนืออสูรยังมีอสูร

ในเมื่อเป็นเช่นนี้สองอสูรก็ไม่คัดค้านทักท้วงอะไร กลับเอ่ยปากยกย่องขึ้นมาทันที

"จอมอสูรเขาเสวี่ยชานองอาจห้าวหาญเป็นหนึ่งในไม่มีสอง ผู้ใดกล้าเป็นปรปักษ์ วันนี้อัดเหยี่ยวดำ พรุ่งนี้เตะหมิดำ วันต่อไปบุกตะลุยสังหารถึงเมืองเพิงเยวี่ย จัดการจนหมาในหมาป่าเสื่อเสือดาวค่อมหัว กุ้งปูปลาตะพาบหดหัว!"

"จอมอสูรเขาเฮยชานค่อนข้างเบาปัญญา จอมอสูรแม่น้ำไปเหอพลังกายอ่อนด้อย จอมอสูรเขาหลิงชานผู้มีพรสวรรค์รู้จักเพียงवादวิหคบุปผาอยู่ในเมืองเพิงเยวี่ย ท่านวีรบุรุษแห่งแดนอสูรในอดีต ดูทุกวันนี้สิ!"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ฟังจนหน้าแดงหูแดง ใจคิด *นี่มันออกจะยกย่องกันเกินไปแล้ว* พลังเอ่ยปากชื่นชมอสูรทั้งสองเชกเดียวกัน "หากไม่ได้พวกเจ้าทั้งสองที่พูดจาโน้มน้าวจิตใจ ค่าจนมแม่ทัพเหยี่ยวตนนั้นและเตะ ล่อมันมาจนถึงนี้ มันไหนเลยจะคลุ้มคลั่งโมโหเสียสติ ช่วยข้าประหยัดแรงไปได้มากเช่นนี้ ดังนั้นความดีนี้ ข้าครั้งหนึ่ง พวกเจ้าครั้งหนึ่ง ทุกคนทุกอสูรล้วนสำคัญ!"

"ที่ไหนกันๆ แค่ทำความดีเล็กน้อยไม่มีค่าให้พูดถึง ไหนเลยจะเทียบกับจอมอสูรได้"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ก็บังจิงจอกม่วงกระสาขาวต่างคุยโวยกย่องกันไปมา บรรยากาศกลมกลืนเข้ากันได้เป็นอย่างดีประหลาด

จี้เซี่ยยี้ม หยิบเอาหวิ้ไม้เบือพิรุณออกมา "มานี้ ผมเจ้ายุ่งเหยิงหมดแล้ว

เจ้าจอมป่วน"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ที่ลึงโหดคือกตัญญูกับเส้นผมยาวสยายบนหัว เลิกกระโดดโหดเต้น เขาเอียงคอกอุ้มเข้ากับจี้เซี่ยว ยอมให้คู่ร่วมบำเพ็ญช่วยเขามัดผม

สายลมเย็นสบายคืนฤดูร้อนพัดไหว ยามกระบี่เหินเวหาพุ่งขึ้นหน้าได้ลมจี้เซี่ยวยืนอยู่ทางด้านหลังของเมิ่งเสวี่ยหลี่ มือถือหวีจันทร์เสี้ยววางผมให้อีกฝ่าย

กระสาวากับจิ้งจอกม่วงพิศดูพวกเขาสองคน รู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง

จอมอสูรเขาเสวี่ยซานกับสหายของเขาสนิทสนมชิดใกล้กันเกินไป หลังตื่นรู้ ชาวอสูรก็ไม่ผลัดกันเลียขนอีก นอกเสียจากว่าสายสัมพันธ์จะสนิทสนมกันเป็นพิเศษ บางทีการที่มีมนุษย์สูงผมอาจไม่ต่างอันใดนักกับชาวอสูรเลียขน

มีคู่ร่วมบำเพ็ญช่วยนางให้ เมิ่งเสวี่ยหลี่หลับตาอิมเอมมีความสุข พลังถามจิ้งจอกม่วง "เจ้ากับจอมอสูรแม่น้ำไปเหอเคยตกลงสัญญาลับอะไรกันบ้างหรือไม่"

แม้ก่อนหน้านั้นตกลงกันแล้วว่าหากจิ้งจอกม่วงออกจากคุกสำเร็จก็ไม่จำเป็นต้องพบหน้ากันอีก ทว่าจอมอสูรแม่น้ำไปเหอทุ่มเทกำลังสติปัญญาเพื่อเรื่องนี้ไปตั้งมากมาย อย่างน้อยก็น่าจะได้เห็นกับตาสักครั้ง แก้ปัญหาในใจตกไปเรื่องหนึ่ง

จิ้งจอกม่วงคิด "ผ่านลำธารเล็ก" ในเขาเฮยซานที่แยกย่อยออกมาจากแม่น้ำไปเหอ ขอเพียงเดินลัดเลาะตามกระแส น้ำไป นางก็จะรู้ได้เอง หากยินดีพบหน้าซ้ำ นางก็จะไปถือโคมมังกรมัจฉารออยู่ที่ริมฝั่งน้ำ"

เจตีย์เจิ้นเยาถล่มแล้ว

ศึกสามฝ่ายด้านนอกเจตีย์ยุติลง จอมอสูรเขาเฮยซานกับแม่ทัพพยัคฆ์ต่อสู้บาดเจ็บล้มตายกันทั้งสองฝ่าย หลังเข้าใจสถานการณ์กระจ่างชัด พวกมันก็ไม่มีใครยินดีปล่อยให้จอมอสูรแม่น้ำไปเหอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์นี้ไปแต่ฝ่ายเดียว

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอมาช้าที่สุด นางไม่เพียงตักดวงผลประโยชน์จากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น หากยังปฏิเสธไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอเอ่ยวาจาห้าวหาญ "พวกเจ้าไม่ใช่พรรคพวกของอสูรทวยศ แล้วเหตุใดไม่รีบบอก คำมีดเช่นนี้สู้ไปสู้มาล้นเพราะเข้าใจผิดทุกคนเป็นพี่น้องคนกันเอง เลิกแล้วต่อกันเถิด"

หมี่ดำกับพยัคฆ์เหลืองล้วนได้รับบาดเจ็บ ต่างคิดพักรักษาตัวฟื้นฟูลมปราณ แต่พอได้ยินนางพูดเช่นนั้น พวกมันก็ไม่โหยจนกระอักเลือด เสียเวลารุ่นวายกันไปเปล่าๆ เช่นนี้ เจ้าบอกแยกย้ายก็แยกย้ายกันง่ายๆ ได้หรือไร

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอปลอบทหารเฝ้าเจดีย์เจ็็นเยา "ข้าจะนำกำลังทหารเดินทางไปยังเขตพื้นที่เชื่อมต่อระหว่างเขาเฮยซานกับแม่น้ำไปเหอเพื่อคั่นหานักโทษอสูรเดี๋ยวนี้"

ทหารอสูรของทั้งสองฝ่ายมีใจแต่ไร้กำลัง มีเพียงขาน้ำในแม่น้ำไปเหอเท่านั้นที่ยังคงอยู่ในสภาพคึกคักฮึกเหิม ภารกิจนี้หากไม่ใช่นางแล้วยังจะมีผู้รับหน้าที่นี้ได้อีก

จอมอสูรเขาเฮยซานขึ้นเสียงโมโห "เจ้าคิดนำทหารบุกเข้าดินแดนเขาเฮยซานของข้า? อย่าได้หวัง!"

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอยิ้มกล่าว "สถานการณ์ในคืนนี้ไม่ธรรมดา ข้าขอสาบานต่อเทพอสูร ทหารของข้าจะไม่ย่างกรายเข้าดินแดนเขาเฮยซานแม้แต่ก้าวเดียว ในหมู่บ้านเขาเฮยซานหนึ่งก้าวมีหนึ่งจุดรักษาการณ์ ลิบก้าวมีหนึ่งจุดยืนยาม เช่นนี้แล้วเจ้ายังกล้าข้ายึดรั้งเจ้าในคราเดียวอีกหรือ"

แม้จะได้ยินจอมอสูรแม่น้ำไปเหอพูดอย่างใจกว้างเช่นนั้น ทว่าหมี่ดำกลับรู้สึกว้าวุ่นใจของอีกฝ่ายกำลังบอกว่าตนเองมีฐานะเป็นถึงผู้นำแท้ๆ แต่ใจคอกลับคับแคบยิ่ง จึงได้แต่ส่งเสียงประชดออกมาคราหนึ่ง "เจ้ามีหรือจะกล้า"

ตามคำสั่งของปลาในพ่อบ้านใหญ่ ทหารกึ่งแม่ทัพแยกกันออกเป็นหกกลุ่ม กระจายแยกย้ายหายเข้าไปในป่าเขา เริ่มแสวงงมมือคั่นหา

หลังผ่านไปครู่หนึ่งครั้งนพบรอยเท้ากระต่ายชุดหนึ่ง พวกเขาก็ตะโกน
โวยวายดังลั่น "นี่มันรอยเท้าของพวกอสูรทรยศ รักษาสถานที่เกิดเหตุ ล้อมไว้!"

หลังจากนั้นอีกไม่นานพอเจอชนกระชาวอันหนึ่ง พวกเขาก็ตะโกน
ระดมพรรคพวกอีก "นี่คือหลักฐานการหลบหนีของอสูรทรยศ เก็บไว้ให้ดี!
เป็นไปได้อีกกว่าอสูรทรยศมุ่งหน้าไปทางตะวันออก แต่จะตัดความเป็นไปได้
ที่พวกมันจะหลบหนีไปทางใต้ไม่ได้!"

"อา ตะวันตกพบขนจิ้งจอกสีม่วง อืม เป็นไปได้ว่าอาจถูกลมพัดมา..."

ท่าทางของพวกเขาล้วนจริงจังยิ่งยวด ทว่าประสิทธิผลกลับต่ำเตี้ย
ติดดิน

จอมอสูรเขาเฮยซานกับแม่ทัพยัคฆ์เรียกหาทหารอสูรที่ไวใจได้และ
บาดเจ็บเพียงเล็กน้อยมาคอยจับตาดูการเคลื่อนไหวของพวกชาวน้ำ ทว่า
หลังจากมองดูอยู่พักใหญ่ทหารอสูรพวกนั้นก็ต่างหมดความอดทน กลับไป
รายงานสถานการณ์ตามที่เห็น

หมี่ดำฟังจบก็แอบนึกดำ "ลูกน้องของจอมอสูรแม่น้ำไปเหอล้วนไม่เอาไหน
มีแต่พวกชาวน้ำโง่งง!"

ระลอกคลื่นเล็กๆ นำพาร่างแบบบางสูงโปร่งของจอมอสูรแม่น้ำไปเหอ
มุ่งหน้าเข้าไปยังดินแดนเขาเฮยซาน ในใจคิดว่า*ข้าบอกว่าทหารแม่ทัพไม่เข้าไป
ไม่ได้บอกว่าตัวเองจะไม่เข้าไป เช่นนี้จะเรียกว่าผิดคำพูดหรือไม่*

เขาเฮยซานกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เพื่อเขาสลบหลับซัอนไม่ใหญ่บดบัง
ท้องนภา

หลังประมาณตำแหน่งได้คร่าวๆ จอมอสูรแม่น้ำไปเหอก็หยุดนั่งลงบน
หินเรียบลื่นเป็นประกายข้างลำธาร จุดโคมงามวิจิตร

แสงโคมรางเลือนประเดี๋ยวสว่างประเดี๋ยวมืดอยู่ท่ามกลางสายลม
ยามราตรี ต้องผิวน้ำเกิดเป็นประกายระยิบระยับ ซึ่งทำให้กับพรรคพวกของนาง
ที่เดินทางอยู่กลางค้ำคืน

เท้าเปลือยเปล่าของนางแกว่งไกวอยู่ในน้ำ ปากครวญเพลง โฉมสะคราญ

แม่น้ำไปเหอ' เสียงเพี้ยน เสียงเพลงถูกเสียงลมเสียงน้ำกลบจนแทบไม่ได้ยิน
"ดื่มสุราจอกนี้ มิเมามายมีย้อนหวน ตะวันตกโฉมสะคราญของข้า
ตะวันออกแม่น้ำไปเหอไหลริน..."

ขณะที่เทียนน้อยในโคมไฟใกล้จะดับ เสียงฝีเท้าของใครบางคนก็ดังขึ้น
จากทางด้านหลัง

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอหันหน้ามองกลับไป คล้ายใจลอยเคลิบเคลิ้ม
ชื่อชื่อยังคงเป็นหนุ่มน้อยท่าทางเรียวอึกเขมในอาภรณ์ผ้าดินสีแดง รวากับ
หลายปีมานี้ไม่เคยตกอยู่ในภาวะอับจนหรือถูกจองจำอยู่ในคุก

เขาเอ่ยปากอย่างเบิกบาน "ข้ารู้ว่าเจ้าต้องมารอข้า!"

"จึงจอกข้าว ข้าคิดว่าดวงเจ้ายิ่งแข็ง" จอมอสูรแม่น้ำไปเหอไม่สนใจเขา
หากกลับมีท่าทีอ่อนโยนต่อกระสาขาว "เพยอวี เจ้าเองก็ออกมาแล้ว"

เพยอวียิ้มตอบ "ก็ด้วยบารมีของจอมอสูร"

หลังทักทายอสูรทั้งสองเสร็จ จอมอสูรแม่น้ำไปเหอก็ลุกขึ้นแสดงคารวะ
ต่อเมิ่งเสวี่ยหลี่และจี้เซียว ปลดถุงผ้าปักลายบนเอวลง "จอมอสูรเขาหลังซ่าน
รู้ข่าวรวดเร็ว เกรงว่ายามนี้คงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นนี้แล้ว จากเฮยซานถึงหงหลิน เขา
ต้องวางแหฟ้าตาข่ายดิน* เคลื่อนกำลังพลไล่สืบหาที่อยู่ของพวกท่าน ข้ามี
สิ่งวิเศษคุ้มกายปกป้องชีวิตขึ้นหนึ่ง หมายถึง..."

เมิ่งเสวี่ยหลี่พูดตัดบท "ก่อนหน้านี้อพวกเรตกลงกันแล้วว่าหลังช่วยท่าน
ช่วยอสูร ท่านจะมอบร้านให้ข้าร้านหนึ่ง ว่ากันตามภาษาพ่อค้าแล้ว ข้าส่งสินค้า
ท่านมอบเงิน พวกเราไม่มีอันใดติดค้างต่อกัน หากท่านคิดจะมอบอันใดให้ข้าอีก
มิสู้แบ่งเวลามาช่วยดูแลลูกน้องครั้งอสูรของข้าสักเล็กน้อย" พูดจบเมิ่งเสวี่ยหลี่
ก็ประสานมือกล่าวลา ไม่เปิดโอกาสให้จอมอสูรแม่น้ำไปเหอได้เอ่ยปากอันใด
อีก

เมิ่งเสวี่ยหลี่กับจี้เซียวเดินไปตามลำธาร เปิดโอกาสให้อสูรทั้งสามได้
พูดคุยกัน พวกเขาสองคนเดินเคียงไหล่รับลมคิมหันต์ ฟังเสียงธารน้ำไหล

ชื่อชู่ระเบิดเสียงหัวเราะ "หอยพัด เจ้าจะไปกับพวกเราหรือไม่ ตามพี่ชาย

* แหฟ้าตาข่ายดิน เป็นสำนวน อุปมาถึงการล้อมศัตรูหรือผู้หลบหนีไว้อย่างแน่นหนา

บุกตะลุยทั่วทุกสารทิศ"

เขาอยู่ในคุก รั้งให้โศกกาอาดูรน้ำน้ำตาไหลพราก ครั้นได้รับอิสระใหม่ ได้พบสหายเก่า ท่าทีพลันเปลี่ยนเป็นแสงน้ำใจดั้งเดิม อารมณ์ความรู้สึกมาไว ตอนไปกลับไวยิ่งกว่า

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอสายหน้า "เข้าได้เช่นนี้ มีคนขัดเปลือกหอยให้ ทุกวัน ชีวิตนับว่าสุขสันต์ยิ่ง เทียบกับชีวิตที่วันๆ เขาแต่ต่อสู้ของพวกเจ้าแล้ว หาได้สุขสบายน้อยกว่าไม่ พวกเจ้าคิดทำการใหญ่ แต่ข้ามิสนใจ"

ชื่อซุกกล่าว "ดีเยี่ยมดีแท้ ทว่าเช่นนี้หนึ่งวันจะต่างอันใดกับร้อยปี"

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "แม่น้ำไปเหอเป็น ชื่อแม่น้ำและเป็นชื่อของข้า ข้าไม่มีทางไปจากที่นี่ พวกเจ้าไปเถอะ และอย่าได้ กลับมาอีก"

พูดถึงตรงนี้เพียววี่ก็ตัดสินใจกล่าวคำลา ทว่าชื่อซุกลับบอก "แผนการ ของจอมอสูรเขาหลังขานไม้ใช้เล็กๆ ทันทึ่ที่อิทธิพลของเขาแผ่ไปศาล ถึงตอนนั้น เขาย่อมต้องพุ่งเป้ามาที่เจ้าแน่ เจ้าเคยเห็นนกกระจอกเทศที่ยังไม่ตื่นรู้หรือไม่ ครั้นพายุฝนทราวยกำลังมา มันจะซุกหัวเข้าไปในผืนทราย ฟังไม่ได้ยิน มองไม่เห็นพายุ จนตายมันก็ยังไม่รู้เลยว่ามันตายด้วยเหตุใด หอยพัดปิดเปลือก ไม่เห็นมหาอุทกภัยภายนอก..."

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอกระที่บโคมมั่งกรมัจจางนแบน สะบัดมือขว้าง ของสิ่งหนึ่งออกไป "เจ้ามีสิทธิ์พูดอันใด! ไสหัวไปได้แล้ว!"

ชื่อซุกลั่วถูกหินริมแม่น้ำเขวี่ียงใส่หน้าจึงรีบยื่นมือออกไปรับ หนีบหาง วึ่งหนีอูดลุด "ไปแล้วว้า"

เห็นสองอสูรวิ่งตรงมาเม็งเสวี่ยหลี่ก็ถามอย่างแปลกใจ "คุยเสร็จเร็ว เช่นนี้?"

จอมอสูรแม่น้ำไปเหอทอดตามองดูเจี๋ยเจิ้นเยาอยู่ทุกคำคืบ ทั้งๆ ที่รู้ว่า สหายเก่าตกระกำลำบาก แต่กลับมีอาเจี๋ยนี่มือช่วยเหลือ ร้อนรนไม่เป็นสุข ครั้น พลิกแพลงสถานการณ์สำเร็จ ได้พบกันใหม่อีกครั้งเช่นนี้ก็น่าจะมีเรื่องให้ พุดคุยกันมากอยู่มิใช่หรือไร

ชื่อชูหน้าม่อยคอตก "ถูกนางด่ากลับมา"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ประหลาดใจ "ยังมีอสูรต่ำชนะพวกเจ้าด้วยหรือ" นั่นมันต้อง
ระดับใดกัน

เพยอวีบอก "เหนืออสูรยังมีอสูร...เอ? นี่มันอะไร"

ชื่อชูก้มหน้ามอง ในมือตัวเองถือของที่จอมอสูรแม่น้ำไปเหอชว่างมา
มันไม่ใช่ก้อนหิน แต่เป็นถุงผ้าปักลายใบหนึ่ง

เขารีบหันหน้าไป จุดที่จอมอสูรแม่น้ำไปเหอชว่างก่อนหน้านี้นี้ว่างเปล่า
มีก็แต่ลำธารไหลริน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)